I sag 295/82

angående en anmodning, som Cour d'appel de Lyon i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

GROUPEMENT D'INTÉRÊT ÉCONOMIQUE »RHÔNE ALPES HUILES« M.FL.

mod

SYNDICAT NATIONAL DES FABRICANTS RAFFINEURS D'HUILE DE GRAISSAGE M.FL.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 30 og artikel 34 samt Rådets direktiv 75/439 af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald (EFT L 194, s. 31),

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne Mackenzie Stuart og U. Everling,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: assisterende justitssekretær: J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Bortskaffelse af olieaffald er reguleret af Rådets direktiv 75/439 af 16. juni 1975 (EFT L 194, s. 31).

Direktivet bestemmer, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre indsamling og bortskaffelse, uden skadelige virkninger, af olieaffald, så vidt muligt ved genanvendelse (artiklerne 2-4). Direktivets artikel 5 lyder således: »Såfremt de i artiklerne 2, 3 og 4 fastsatte mål ikke kan nås på anden vis, træffer medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige, for

at en eller flere virksomheder foretager indsamling og/eller bortskaffelse af det olieaffald, som de får tilbudt fra indehavere eventuelt i det område, som i givet fald tildeles dem af den kompetente myndighed«.

Den franske Republik har gennemført direktivet ved udstedelse af anordning (décret) nr. 79-981 af 21. november 1979 »om genraffinering af olieaffald« (JO R.F. af 23. 11. 1979, s. 2900), bekendtgørelse (arrêté) af 21. november 1979 om »de nærmere regler for indsamling af olieaffald til gennemførelse af anordning nr. 79-981 af 21. november 1979 om genraffinering af olieaffald« (JO R.F. af 23. 11. 1979, s. 2901) og bekendtgørelse af 21. november 1979 om »de nærmere regler for bortskaffelse af olieaffald til gennemførelse af anordning nr. 79-981 af 21. november 1979 om genraffinering af olieaffald« (JO R.F. af 23. 11. 1979, s. 2903).

Den franske ordning indeholder følgende væsentlige bestemmelser:

— De virksomheder, der opbevarer olieaffald på grund af deres erhvervsvirksomhed, skal enten overgive olieaffaldet til autoriserede indsamlingsvirksomheder, eller selv sørge for at transportere affaldet og overgive det til autoriserede indsamlingsvirksomheder eller endelig selv bortskaffe deres olieaffald, såfremt miljøministeriet har meddelt dem autorisation hertil (jfr. artikel 3 i anordning nr. 79-981 af 21. 11. 1979 om genraffinering af olieaffald).

— For at sikre, at alt olieaffald indsamles, opdeles Frankrig i en række områder (normalt svarende til departementerne), og i hvert område udpeger miljøministeriet en autoriseret indsamlingsvirksomhed på grundlag af en licitation og en udtalelse fra et interministerielt godkendelsesudvalg.

— Den autoriserede indsamlingsvirksomhed er ansvarlig for indsamling af alt olieaffald i det af autorisationen omfattede område.

— Virksomheden skal overgive affaldet til autoriserede bortskaffelsesvirksomheder, medmindre der er tale om ikke-forurenet olie, som ligeledes kan genanvendes i den foreliggende tilstand (artikel 10 i bilag til bekendtgørelse af 21. 11. 1979 om de nærmere regler for indsamling af olieaffald).

— Til bortskaffelse af olieaffald kræves ligeledes en af miljøministeriet meddelt autorisation.

— De autoriserede bortskaffelsesvirksomheder skal behandle olieaffaldet i deres egne virksomheder, da autorisationen ellers tilbagekaldes.

Syndicat national des fabricants raffineurs d'huiles de graissage samt fire andre sagsøgere anlagde sag ved Tribunal de Grande Instance de Saint-Étienne, hvorunder de i det væsentlige påstod forbud nedlagt mod, at Groupement d'intérêt économique »Rhône Alpes Huiles« og de øvrige sagsøgte virksomheder indsamler olieaffald i en række geografiske områder. Til støtte for påstanden anførte sagsøgerne, at sagsøgte havde oprettet deres sammenslutninger og selskaber med det klare formål at omgå loven ved at give stifterne, som myndighederne ikke havde meddelt

autorisation til at indsamle olieaffald, mulighed for uden autorisation at fortsætte deres indsamlingsvirksomhed af olieaffald. Sagsøgerne gjorde ligeledes gældende for Tribunal de Grande Instance de Saint-Étienne, at de sagsøgte virksomheder anvendte en ikke ubetydelig del af den olie, som de indsamlede, til eksport såvel til Belgien som til Forbundsrepublikken Tyskland.

Groupement d'intérêt économique »Rhône Alpes Huiles« og de øvrige sagsøgte i første instans anførte bl.a. for Tribunal, at anvendelsen af de nationale franske bestemmelser kunne betragtes som en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative udførsels- og indførselsrestriktioner, som er forbudt i medfør af EØF-traktatens artikel 30, og som ikke er omfattet af undtagelserne efter traktatens artikel 36. Tribunal de Grande Instance de Saint-Étienne fastslog ved dom af 28. oktober 1981, »at de franske bestemmelser er omfattet af Rom-traktatens artikel 36«.

De sagsøgte virksomheder ankede afgørelsen til Cour d'appel de Lyon, som ved dom af 18. november 1982 har udsat sagen på Domstolens afgørelse af følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er bestemmelserne i artikel 3 i anordning (décret) nr. 79-981 af 21. november 1979, hvorefter virksomheder, som opbevarer og selv transporterer deres olieaffald, skal overgive det til en bortskaffelsesvirksomhed, der har autorisation i medfør af anordningens artikel 8, og bestemmelserne i artikel 10 i bilaget til bekendtgørelse (arrêté) af 21. november 1979 om de nærmere regler for indsamling af olieaffald, hvorefter de autoriserede indsamlingsvirksomheder skal levere det indsamlede olieaffald til autoriserede bortskaffelsesvirksomheder, forenelige dels med Rom-traktatens artikler 30 ff om forbud mod kvantitative indførselsrestriktioner såvel som foranstaltninger med tilsvarende virkning i forholdet mellem medlemsstaterne, dels med de af Rådet for De europæiske Fællesskaber udstedte direktiver på dette område?«

Forelæggelsesdommen er registreret på Domstolens justitskontor den 22. november 1982.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage m.fl., ved advokaterne J. F. Renaud og A. Desmazières de Séchelles, Paris, af Groupement d'intérêt économique »Rhône Alpes Huiles« m.fl., ved advokat J. Thréard, Paris, af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent R. Wägenbaur, af den franske regering, ved J. P. Costes, generalsekretariatet for det interministerielle udvalg for spørgsmål vedrørende økonomisk europæisk samarbejde, og af den italienske regering, ved Avvocato dello Stato P. G. Ferri.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse samt at henvise sagen til tredje afdeling.

II — Sammendrag af de skriftlige indlæg for Domstolen

Groupement d'intérêt économique »Rhône Alpes Huiles« og de øvrige appellanter i hovedsagen har anført, at

den franske lovgivning kan betragtes som en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ udførselsrestriktion, som ikke er omfattet af undtagelsesbestemmelserne i EØF-traktatens artikel 36. De har yderligere henvist til de skriftlige indlæg i sag 172/82 (»Inter-Huiles«). De har dog bemærket, at Tribunal de Grande Instance de Versailles i sag 172/82 havde begrænset anmodningen om præjudiciel afgørelse til at omfatte indsamlingsvirksomhederne, mens Cour d'Appel de Lyon har udvidet spørgsmålet til ligeledes at omfatte de virksomheder, som opbevarer olieaffald.

Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage og de øvrige appelindstævnte i hovedsagen har ligeledes i store træk fremført de samme argumenter som i sag 172/82. De har således igen gjort gældende, at de franske reglers overensstemmelse med fællesskabsretten ikke skal vurderes i forhold til traktatens artikler 30 ff, men derimod i forhold til direktiv 75/439. Domstolen har nemlig ikke fået forelagt et præjudicielt spørgsmål angående direktivets gyldighed, men derimod et fortolkningsspørgsmål. De appelindstævnte har ligeledes anført, at de franske bestemmelser efter deres opfattelse har hjemmel i Rom-traktatens artikel 90, som er en regel, der er båret af offentlige hensyn. Den procedure, som fastlægges i Rom-traktatens artikel 90, indebærer i øvrigt, at de deri omhandlede restriktioner er gyldige, indtil Kommissionen skrider ind. Restriktionerne kan ikke tilsidesættes af de nationale domstole.

Ifølge appelindstævnte har direktivet ikke til formål at sikre den frie bevægelse af forurenet olieaffald mellem medlemsstaterne. Kravet om fri bevægelighed for olieaffald kan derimod vige for et eller flere andre væsentlige mål (hvilket forklarer anvendelsen af EØF-traktatens artikel 235 som retsgrundlag for direktivet).

Eneretsordningen har gunstige virkninger, som kan støttes på artikel 5 i direktiv 75/439 og EØF-traktatens artikel 90, stk. 2, og artikel 85, stk. 3. Appelindstævnte bringer nemlig ved deres retsstridige adfærd formålet med miljøbeskyttelse og råvarebesparelser i fare, idet de hindrer de autoriserede indsamlingsvirksomheder i at udføre deres opgaver på rentabelt grundlag.

I modsætning til forbrænding er det kun regenerering, som sikrer en effektiv genanvendelse af råvaren. Frankrig har således valgt at prioritere regenerering højest og forbyde forbrænding. Den franske eneretsordning er nødvendig for at udligne de forvridninger, som opstår som følge af, dels at direktivet ikke gennemføres i visse medlemsstater, dels at det gennemføres forskelligt i de andre medlemsstater. Der er således i Frankrig intet incitament til at regenerere olieaffald, hvilket fremgår af den omstændighed, at selskabet SOPALUNA i de sidste måneder har behandlet så få mængder, at virksomheden ikke er rentabel. Appelindstævnte har derfor nedlagt påstand om, at Domstolen besvarer det forelagte spørgsmål således:

»De retsforskrifter, som nævnes af den nationale ret, skal ikke vurderes på grundlag af Rom-traktatens artikler 30, 34 og 36, men derimod på grundlag af Rådets direktiv 75/439/EØF.

Det fremgår af artikel 5 i Rådets direktiv 75/439/EØF sammenholdt med Rom-traktatens artikel 90, at den nationale ret

skal respektere de pågældende restriktioner; dog med det forbehold, at Kommissionen ikke ved proceduren efter Rom-traktatens artikel 90, stk. 3, og under anvendelse af de retsakter som der heri udtrykkeligt henvises til, kræver restriktionerne ophævet.«

Den *franske regering* har henvist til betragtningerne i det skriftlige indlæg, som den har indgivet i sag 172/82. Regeringen har yderligere med støtte i statistiske oplysninger anført, at handelen med olieaffald inden for Fællesskabet viser, at der finder en kunstig eksport sted fra Frankrig til Tyskland og Belgien.

Den *italienske regering* har gjort gældende, at direktiv 75/439 fastsætter regler, som er bindende for medlemsstaterne, og som indebærer restriktioner for handelen med olieaffald. Dette fremgår af en samlet gennemgang af direktivets artikler 5, 6 og 7, hvorefter produktets bestemmelsessted og transport underkastes kontrol. Selv om det er nødvendigt at sikre, at olieaffaldet undergår en bestemt behandling, som kan hindre forurening og samtidig fremme genvinding af energi, kan det umuligt undgås, at der for produktet må fastlægges en »bindende« ordning, hvorefter det direkte og på en måde, der lader sig effektivt kontrollere, sendes til det sted, hvor det bortskaffes forskriftsmæssigt.

Direktivets artikel 7 indeholder netop en begrænsning af den frie handel med olieaffald. Alle de virksomheder, der ligger inde med olieaffald, dvs. de virksomheder, hvori affaldet opstår, er i medfør af artikel 7's henvisning til artikel 5 strengt forpligtet til at overholde de foranstaltninger, som en medlemsstat træffer, »for at en eller flere virksomheder foretager indsamling og/eller bortskaffelse af det olieaffald, som de får tilbudt fra indehavere eventuelt i det område, som i givet fald tildeles dem af den kompetente myndighed«.

Den italienske regering foreslår derfor, at Domstolen besvarer det forelagte spørgsmål således:

»De bestemmelser i national ret, som er udstedt til gennemførelse af direktiv 75/439/EØF, og som har virkninger svarende til udførselsrestriktioner for olieaffald på grund af forbudet mod de handelsmæssige operationer, som er uforenelige med direktivets artikler 5 og 7, udgår ikke en overtrædelse af traktatens artikel 34. Det drejer sig især om følgende operationer:

a) Det forhold, at de virksomheder, som oprindeligt opbevarer olieaffald, overgiver det til andre virksomheder end dem, som ifølge de nationale bestemmelser har autorisation som indsamlings- eller bortskaffelsesvirksomheder, jfr. direktivets artikel 5.

b) Det forhold, at olieaffald overgives af virksomheder, som ikke oprindeligt opbevarede olieaffaldet, og som hverken har status af indsamlings- eller bortskaffelsesvirksomhed, jfr. ovennævnte punkt a), til en hvilken som helst anden virksomhed, herunder en autoriseret bortskaffelsesvirksomhed.«

Kommissionen har ligeledes henvist til sine indlæg i sag 172/82. Den har foreslået, at det forelagte spørgsmål besvares således:

»Artikel 34 skal fortolkes således, at den indeholder et forbud mod, at en medlemsstat på sit nationale område indfører et system til indsamling af olieaffald, således at det forbydes de oprindelige indehavere af olieaffaldet samt indsamlingsvirksomhederne at levere affaldet til erhvervsdrivende i de andre medlemsstater, som lovligt udøver deres erhvervsvirksomhed.«

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 10. november 1983 er der afgivet mundtlige indlæg af appellanterne i hovedsagen ved advokat J. Thréard, af appelindstævnte i hovedsagen ved advokat Desmazières de Séchelles, af den franske regering ved Botte som befuldmægtiget, af den italienske regering ved Ferri som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved Wägenbaur, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. januar 1984.

Præmisser

1 Ved dom af 18. november 1982, indgået til Domstolen den 22. november 1982, har Cour d'appel de Lyon i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 75/439 af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald (EFT L 194, s. 31) og af traktatens artikler 30 ff med henblik på en bedømmelse af, om den franske anordning nr. 79-981 af 21. november 1979 om genraffinering af olieaffald (JO R.F. af 23. 11. 1979, s. 2900) og bekendtgørelserne udstedt i henhold hertil er forenelige med ovennævnte bestemmelser.

2 Parterne i hovedsagen er Syndicat national des fabricants raffineurs d'huile de graissage samt fire andre sagsøgere i første instans (appelindstævnte, for Cour d'appel) og groupement d'intérêt économique »Rhône Alpes Huiles« samt tre andre sagsøgte (appellanter for Cour d'appel). Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at det forbydes sagsøgte at foretage indsamling af olieaffald i en række geografiske områder, for så vidt sagsøgte ikke er i besiddelse af den ifølge fransk lov nødvendige autorisation og i strid med loven eksporterer den indsamlede olie.

3 Regler om bortskaffelse af olieaffald findes i Rådets ovennævnte direktiv 75/439. Ifølge direktivets artikler 2-4 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre indsamling og bortskaffelse af olieaffald uden skadelige virkninger, så vidt muligt ved genanvendelse. Direktivets artikel 5 lyder således: »Såfremt de i artiklerne 2, 3 og 4 fastsatte mål ikke kan nås på

anden vis, træffer medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige, for at en eller flere virksomheder foretager indsamling og/eller bortskaffelse af det olieaffald, som de får tilbudt fra indehavere eventuelt i det område, som i givet fald tildeles dem af den kompetente myndighed«. Ifølge artikel 7 skal alle virksomheder, der opbevarer olieaffald, »stille affaldet til rådighed for en eller flere af de i artikel 5 nævnte virksomheder«, medmindre de kan foretage en udtømning, opbevaring eller behandling, som ikke af hensyn til miljøbeskyttelse er forbudt i henhold til artikel 4.

4 Til gennemførelse af direktivet udstedte den franske regering den 21. november 1979 anordning nr. 79-981 om genraffinering af olieaffald samt to bekendtgørelser af samme dato til gennemførelse af anordningen. Bestemmelserne indfører en ordning om autorisation af de virksomheder, som foretager indsamling af olieaffald, og de virksomheder, som skal bortskaffe affaldet. Anordning nr. 79-981 bestemmer udtrykkeligt, at indsamlingsvirksomhederne skal aflevere det indsamlede olieaffald til autoriserede bortskaffelsesvirksomheder. Artikel 2 og artikel 9 i bekendtgørelsen om de nærmere regler for bortskaffelse af olieaffald pålægger endvidere de autoriserede bortskaffelsesvirksomheder at behandle olieaffaldet i deres egne anlæg, da autorisationen ellers tilbagekaldes. Endelig bestemmer artikel 3 i anordning nr. 79-981, at de virksomheder, som opbevarer olieaffald, og som selv sørger for at transportere affaldet, skal overgive det til en bortskaffelsesvirksomhed, som er autoriseret i henhold til anordningens artikel 8.

5 På denne baggrund fandt Cour d'appel de Lyon, at den franske lovgivning indeholder et indirekte forbud mod, at såvel de autoriserede indsamlingsvirksomheder som de virksomheder, der opbevarer olieaffald, eksporterer affaldet til udlandet, herunder Fællesskabets øvrige medlemsstater.

6 Groupement d'intérêt économique »Rhône Alpes Huiles« og de øvrige appellanter har over for den nationale ret anført, at et sådant eksportforbud er uforeneligt med fællesskabsreglerne om frie varebevægelser, hvorfor Cour d'appel de Lyon har udsat sagen på Domstolens afgørelse af følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er bestemmelserne i artikel 3 i anordning (décret) nr. 79-981 af 21. november 1979, hvorefter virksomheder, som opbevarer og selv transporterer deres olieaffald, skal overgive det til en bortskaffelsesvirksomhed, der har autorisation i medfør af anordningens artikel 8, og bestemmelserne i artikel 10 i bilaget til bekendtgørelse (arrêté) af 21. november 1979 om de nærmere regler for indsamling af olieaffald, hvorefter de autoriserede indsamlingsvirksomheder skal levere det indsamlede olieaffald til autoriserede bortskaffelsesvirksomheder, forenelige dels med Rom-traktatens artikler 30 ff om forbud mod kvantitative indførselsrestriktioner såvel som foranstaltninger med tilsvarende virkning i forholdet mellem medlemsstaterne, dels med de af Rådet for De europæiske Fællesskaber udstedte direktiver på dette område?«

7 Spørgsmålet er i det væsentlige identisk med det spørgsmål, som var genstand for Domstolens dom af 10. marts 1983 (*Inter-Huiles,* sag 172/82, Sml. 1983, s. 555). Formålet med spørgsmålet er nemlig ligesom i den tidligere sag at få afgjort, om fællesskabsreglerne om frie varebevægelser samt Rådets direktiv 75/439 af 6. juni 1979 om bortskaffelse af olieaffald bemyndiger en medlemsstat til inden for sit geografiske område at indføre en ordning for indsamling og bortskaffelse af olieaffald, der forbyder eksport til autoriserede bortskaffelses- eller regenereringsvirksomheder i en anden medlemsstat. Spørgsmålet i den foreliggende sag tager dog i modsætning til spørgsmålet i den tidligere sag hensyn til, om olieaffaldet leveres gennem en virksomhed, som opbevarer affaldet, eller gennem en autoriseret indsamlingsvirksomhed.

8 I ovennævnte dom af 10. marts 1983 udtalte Domstolen generelt, at fællesskabsreglerne om frie varebevægelser og Rådets direktiv 75/439 af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald ikke bemyndiger en medlemsstat til på sit område at tilrettelægge indsamlingen og bortskaffelsen af olieaffald på en sådan måde, at det er forbudt at eksportere affaldet til en autoriseret bortskaffelses- eller regenereringsvirksomhed i en anden medlemsstat.

9 Domstolen sondrede således ikke mellem eksport foretaget af autoriserede indsamlingsvirksomheder og eksport foretaget af virksomheder, som opbevarer olieaffald. I det omfang virksomheder, som opbevarer olieaffald, i henhold til artikel 7 i direktiv 75/439, er beføjet til selv at transportere det i virksomhederne frembragte olieaffald til en autoriseret bortskaffelsesvirksomhed, kan medlemsstaterne nemlig ikke indføre en for virksomhederne

gældende eksportbegrænsning, som er i strid med direktivets formål og traktatens artikel 34.

10 Det af Cour d'appel de Lyon forelagte spørgsmål skal derfor besvares således, at i medfør af Rådets direktiv 75/439 af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald og EØF-traktatens regler om frie varebevægelser, skal olieaffald — såvel gennem en virksomhed, som opbevarer olieaffald, som gennem en autoriseret indsamlingsvirksomhed — kunne leveres til en bortskaffelsesvirksomhed i en anden medlemsstat, som i denne stat har opnået den i direktivets artikel 6 fastsatte autorisation.

11 Den franske regering har imidlertid anført, at Frankrig er den største eksportør af olieaffald i Fællesskabet, og at en medlemsstat under disse omstændigheder ikke kan beskyldes for at skabe hindringer for eksporten af de omhandlede produkter. I denne forbindelse findes det at måtte fastslås, at det ikke alene af det forhold, at en enkelt medlemsstat tegner sig for hovedparten af eksporten inden for Fællesskabet, kan udledes, at den i den pågældende stat gældende ordning tillader eksport til andre medlemsstater enten gennem indsamlingsvirksomheder eller gennem de virksomheder, som opbevarer olieaffald.

12 Selv om den franske regering yderligere har hævdet, at den franske lovgivning, når henses til et toldcirkulære af 20. oktober 1982, i virkeligheden tillod salg af olieaffald til autoriserede bortskaffelsesvirksomheder i andre medlemsstater, skal det bemærkes, at Domstolen under et præjudicielt søgsmål kun kan foretage den fortolkning af fællesskabsretten, som den er blevet anmodet om. Det påhviler derimod den nationale ret — om fornødent på grundlag af de af Domstolen givne retningslinjer — at afgøre, om den anfægtede lovgivning indeholder et eksportforbud.

13 I øvrigt finder Domstolen, at den i mellemtiden i ovennævnte dom af 10. marts 1983 har givet den i denne sag ønskede fortolkning af fællesskabsreglerne. I dommen blev der taget stilling til alle de argumenter, som er fremført i indlæggene i den foreliggende sag, og Domstolen finder ikke, at der er fremkommet nye momenter.

Sagens omkostninger

14 De udgifter, der er afholdt af Den franske Republiks og Den italienske Republiks regeringer samt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som Cour d'appel de Lyon har forelagt den ved dom af 18. november 1982, for ret:

I medfør af Rådets direktiv 75/439 af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald og EØF-traktatens regler om frie varebevægelser skal olieaffald — såvel gennem en virksomhed, som opbevarer olieaffald, som gennem en autoriseret indsamlingsvirksomhed — kunne leveres til en bortskaffelsesvirksomhed i en anden medlemsstat, som i denne stat har opnået den i direktivets artikel 6 fastsatte autorisation.

Galmot Mackenzie Stuart Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. februar 1984.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for tredje afdeling